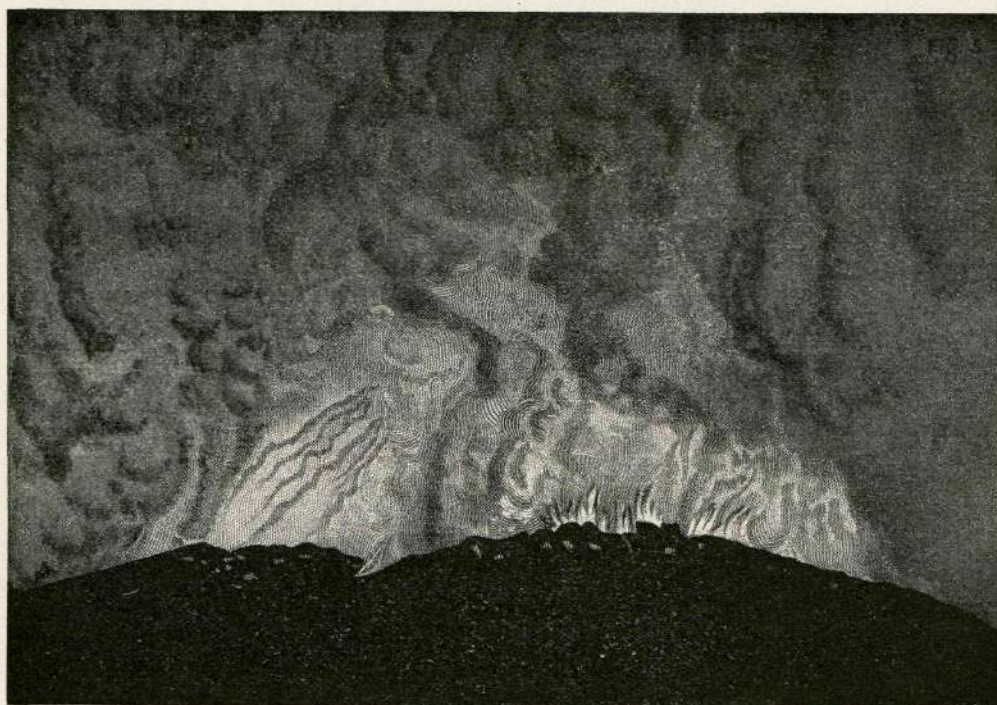


o časih, ko je bila tam Cila, in truda bi ne imel s snegom in burjo ... naj gresta svojo pot, naj zavijata čez polje in plešeta svoj neumni predpusni ples, koder hočeta! — Lahko gresta na vrh Krima sest in pomečeta lahko vse kozolce okoli vasi. Šla bi nad njegovo glavo in bi ju niti ne čutil; tam kje v daljavi bi se slišala piš in tuljenje, a pri njem zadaj za križem bi bilo prijetno, kot za pečjo v koči, kadar se posluša prasketanje ognja v peči ...

se mi lim in križi razpadejo. Barva se bo pomešala, in vse bo treba pobarvati iznova. E, težko je, težko ...“ In v trenutku se je spomnil, kako je v mlajših letih poizkušal delati podobe, kako se je učil, kako je gledal po svetu podobe drugih mojstrov ... Spomnil se je svojega učitelja Martinka, ki mu je zapustil kožuh in čopiče — Bog mu daj večni mir. Spomnil se je, kako so se čudili vaščanje novemu velikemu križu na polju, ki ga je bil izdelal takrat, in kako je



IZBRUH SANTORINSKEGA BLJUVALNIKA,
OPAZOVAN 23. MARCA 1866 SKOZI DALJNOGLED.

In zopet je prirjula burja, vesela, zmagovita, čez polje, zopet se je zavila v Mehejev plašč in si poigrala z njim. Sklonil se je in lovil kožuh, obrnil je burji hrbet in govoril:

„Neumnica, kot da imaš samo mene! Pustila bi moj kožuh in šla dalje ...“ Popravil si je kožuh, sklonil se proti tlom, in iz tovara je zopet padel križ. Mehej je videl križ na tleh, a ni imel moči, da bi ga bil pobral. „Vse se mi izpridi“, je pomislil. „Burja je zamela ves fovor s snegom. Otaja

potem nastala zima, pa ga ni krasila Cila, kot je krasila stari križ, ker se je omožila, on pa ji je delal poročno škrinjo z mizarjem ...

„No, kako je lepo vse to pomisliti“, si je dejal in pogledal, če je še daleč do križa. Ni bilo daleč. Zbral je vse moči in stopil hitreje. Burja je zdaj vila od druge strani, in na celem širnem polju se je kadir suh, droban sneg, zdaj sem, zdaj tja, kot kadar se zvečer veter igra z dimom nad strehami ...